



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 57/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ž., a. s., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou C., v. o. s., B., v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. J. C., CSc., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 114/2005 z 12. januára 2006 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007 z 30. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ž., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2010 doručená sťažnosť Ž., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou C., v. o. s., B., v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. J. C., CSc., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 114/2005 z 12. januára 2006 a sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007 z 30. septembra 2009.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Najvyšší súd SR svojim rozsudkom zo dňa 30. septembra 2009, č. k. 1 M Obdo V 2/2007, zamietol mimoriadne dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor proti
- rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. januára 2006, č. k. 3 Obo 114/2005,
- ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22 Cb 511/01-276 zo dňa 14. septembra 2004...

1. Dňa 11. decembra 1997 bola ešte pôvodne medzi Ž. (ako právnym predchodcom Ž., a. s. a Ž., a. s.) a spoločnosťou M., a. s., uzatvorená Zmluva o dielo na vykonanie skúšok na prototypu rušňa R 755 (ďalej len „Zmluva o dielo“).

Predmetom Zmluvy o dielo boli prototypové skúšky rušňa, ktoré sa zaviazala vykonať M., a. s.

Cena za predmet plnenia bola dohodnutá vo výške 54.000.000,- Sk. Zoznam skúšok bol obsiahnutý v prílohe Zmluvy o dielo. Skúšky mali byť vykonané podľa vyhlášky č. 250/1997 Z. z.

2. Ž. zo Zmluvy o dielo na zálohách uhradili v prospech M., a. s. 30.000.000,-Sk. M., a. s. zo zmluvy nevykonala nič. Dodnes nevie preukázať na čo boli poskytnuté zálohy použité...

4. O vykonávaní skúšok nebolo spoločnostiam dodnes nič preukázané, hoci vyhláška č. 250/1997 Z. z. ukladá o každej skúške vyhotoviť písomný protokol ...

5. Z uvedených dôvodov sa preto Ž., a. s. a Ž., a. s. domáhali od spoločnosti M., a. s. zaplata 30.000.000,-Sk...

Tento faktický stav pre rozhodnutie súdov nestačil. Pre súdy vôbec nebolo podstatné, že zo Zmluvy o dielo sa nič nerobilo. Podstatné bolo len to, že pôvodne ešte Ž. od Zmluvy o dielo neplatne odstúpila, teda skutočnosť, ktorá na predmet sporu nemala vplyv.

6. S takýmto postupom súdov nie je možné súhlasiť. Pokiaľ niekto zo zmluvy nič nevykoná musí poskytnutú zálohu vrátiť. Každá záloha musí byť zúčtovaná. Je absurdné, aby dôvodom pre odmietnutie vrátenia plnenia, a teda dôvodom pre odmietnutia

poskytnutia spravodlivej súdnej ochrany, bol len fakt, že oprávnený subjekt nesplnil zákonom predpokladané podmienky pre odstúpenie od zmluvy.

Z konania bolo od samotného počiatku zrejmé, že právny predchodca spoločnosti sa domáhal vrátenia 30.000.000,- Sk z dôvodu, že M., a. s. zo Zmluvy o dielo nič nevykonala. Je pritom nepodstatné či zmluva zanikla alebo trvá. Podstatné je to, že záloha sa musí zúčtovať. Pre zúčtovanie zálohy samozrejme nie je potrebné odstúpať od zmluvy. V opačnom prípade, by sotva bolo možné dokončiť akékoľvek dielo, ktoré je financované prostredníctvom zálohových platieb.

Napokon pre úplnosť je potrebné pripomenúť, že spoločnosti počas sporového konania ešte raz a kvalifikovane od Zmluvy o dielo odstúpili. Táto skutočnosť súdy nezaujímala...

Ako je uvedené už vyššie právo na súdnu a inú právnu ochranu, resp, právo na spravodlivý proces, garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo porušené tým, že súd napriek nespornému nároku sťažovateľa v konaní svojim postupom sťažovateľovi zabránil domôcť sa svojich finančných nárokov, ktoré mu nesporne patria.

Súd teda napriek tomu, že sťažovateľ mal nárok na vrátenie 30.000.000,- Sk od odporcu, a tento na súde riadne uplatnil, súd sťažovateľovi nárok bezdôvodne nepriznal. Súd sa dôsledne neriadil základnými zásadami občianskeho súdneho konania, ktoré mu ukladajú, aby pri prejednaní a rozhodnutí sporu dbal na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva na úkor týchto osôb nezneužívali (§ 2 OSP).

Za tohto stavu možno potvrdiť, že doterajšie občianske súdne konanie nezabezpečilo ani spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov sťažovateľa ani nenaplnilo požiadavku jednej zo záruk zákonnosti ako to určujú §§ 1 a 3 OSP.

Uvedeným postupom štát nezabezpečil súdnu ochranu právam zakotveným v právnych predpisoch, čím došlo v našom prípade k tzv. legitímnemu bezpráviu. Navyiac rozhodnutia súdov boli založené na názoroch sudcov a nie na základe platných právnych predpisov a ich právnom výklade. Zamenenie si podstaty právnych názorov za právny výklad v konečnom dôsledku považujeme za denegatio iustitiae.

Vyššie uvedeným požiadavkám rovnako tak nezodpovedá ani odôvodnenie doterajších súdnych rozhodnutí (§ 157 ods. 2 OSP).»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby „*vyniesol nález,*

I) z ktorého bude zrejmé, že Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 30. septembra 2009, č. k. 1 M Obdo V 2/2007 a rozsudkom zo dňa 12. januára 2006, č. k. 3 Obo 114/2005, porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces

II) a na základe ktorého Ústavný súd SR obidva vyššie uvedené rozsudky zruší a vec vráti Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 114/2005 z 12. januára 2006, ústavný súd odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Keďže tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. februára 2006, vzhľadom na dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu (18. januára 2010) bola sťažnosť v tejto časti s poukazom na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde podaná aj oneskorene.

Ústavný súd zistil, že v pôvodnom konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) ako súde prvého stupňa pod sp. zn. 22 Cb 511/01 bola žalobcom Ž., a. s., B., ktorá sa v rámci neho domáhala od žalovaného zaplata sumy 30 000 000 Sk s príslušenstvom. Krajský súd rozsudkom č. k. 22 Cb 511/01-276 zo 14. septembra 2004 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, žalovaný podal odvolanie v časti výroku o trovách konania. O odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Obo 114/2005 z 12. januára 2006 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej potvrdil a zmenil ho len vo výroku o trovách konania.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že pôvodný žalobca – Ž., a. s., B., dňom 1. januára 2005 zanikla a jej práva a povinnosti v zmysle Protokolu o prevode práv a povinností z 3. januára 2005 prevzala v rámci tohto sporu Ž., a. s., B., ako jeden z dvoch právnych nástupcov. Tým druhým právnym nástupcom bola sťažovateľka.

Na základe tohto oznámenia, ako aj v súlade s § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví, najvyšší súd ďalej konal so Ž., a. s., B. ako s účastníkom konania, teda s právnym nástupcom pôvodného žalobcu.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba alebo právnická osoba môžu uplatniť námietku porušenia svojich základných práv a slobôd, avšak okrem iného sa vyžaduje, aby boli vo vzťahu s účastníkom konania (II. ÚS 191/04,

III. ÚS 117/08), v opačnom prípade fyzická osoba alebo právnická osoba nie sú oprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti.

V namietanom prípade bolo preukázané, že sťažovateľka sa síce stala právnym nástupcom pôvodného žalobcu, avšak z podania doručeného odvolaciemu súdu 4. mája 2005 vyplynulo, že práva a záväzky po pôvodnom žalobcovi z tohto sporu prechádzajú na právneho nástupcu – Ž., a. s., B., ktorá tým prejavila úmysel stať sa účastníkom konania. So sťažovateľkou ako jedným z právnych nástupcov pôvodného žalobcu najvyšší súd v rámci odvolacieho konania zo zrejmých dôvodov nekonal. Je potrebné vychádzať z toho, že sťažovateľka nebola účastníkom tohto konania.

Uvedené skutočnosti boli podkladom pre záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti treba odmietnuť z dôvodu, že bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007 z 30. septembra 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou námietok sťažovateľky v tejto časti sťažnosti boli tvrdenia o nezákonnosti a nesprávnosti rozsudku najvyššieho súdu. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím odmietol poskytnúť ochranu jej právam.

Sťažovateľka v sťažnosti v podstate argumentovala tým, že ešte jej právny predchodca požadoval v tomto konaní pred všeobecnými súdmi od odporcu vrátenie sumy 30 000 000 Sk, pretože odporca nevykonal žiadne preukázateľne činnosti, ku ktorým sa zaviazal v zmluve o dielo z 11. decembra 1997.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že uvedené námietky sťažovateľka predostrela vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007 z 30. septembra 2009, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 114/2005 z 12. januára 2006. Pritom v tomto rozsudku najvyšší súd reagoval na dva podstatné argumenty generálneho prokurátora. Po prvé najvyšší súd sa v ňom zaoberal právnym nástupníctvom po predchádzajúcom, pôvodnom žalobcovi a po druhé najvyšší súd v tomto rozsudku reagoval aj na druhý dovolací dôvod generálneho prokurátora, a teda na tvrdené pochybenie odvolacieho súdu, ktorý uplatnený nárok žalobcu nevyhodnotil aj z hľadiska prípadného vydania bezdôvodného obohatenia.

Z relevantnej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 2/2007 z 30. septembra 2009 vyplýva:

«Z výpisov z obchodného registra vyplýva, že právnymi nástupcami predchádzajúceho žalobcu je Ž., a. s.,... a Ž., a. s.,... Podľa údajov registra, obe nástupnícke spoločnosti prebrali všetky práva a záväzky pôvodného žalobcu ku dňu 1. januára 2005. K uvedenému dňu bola Ž., a. s., vymazaná z obchodného registra. ...

Žalobca je dominus litis, čo sa prejavuje okrem iného tým, že on rozhoduje o tom, či sa stane žalobcom (navrhovateľom) a stáva sa nim z vlastnej vôle. ... Ak má spoločnosť, ktorá zanikla, viacej nástupníckych spoločností, záleží len na nich, či budú všetky v konaní pokračovať ako procesní nástupníci, alebo túto možnosť využijú len niektoré z nich.

Terajší žalobca ako právny nástupca nepochybne prejavil úmysel stať sa procesným nástupcom predchádzajúceho žalovaného. Urobil tak podaním, doručeným odvolaciemu súdu 4. mája 2005 jeho právny zástupca, advokát Doc. JUDr. C. CSc. Podanie, ktoré je označené ako „Oznámenie o právnom nástupníctve“, obsahuje okrem oznámenia, že je jednou z nástupníckych spoločností pôvodného žalobcu, aj oznámenie, že na základe

delimitačného protokolu, ktorého fotokópia sa prikladá, prešli na neho všetky práva a povinnosti zo sporu vedeného na odvolacom súde pod sp. zn. 3 Obo 114/05, preto sa stáva účastníkom konania.

Druhá nástupnícka spoločnosť – Ž., a. s., neurobila žiaden úkon, ktorým by prejavila záujem stať sa tiež procesným nástupcom pôvodného žalobcu a pokračovať v konaní ako účastník - žalobca. ...

Zástupcom oboch nástupníckych spoločností sa tak na základe uvedeného plnomocenstva stal Doc. JUDr. J. C., CSc. (ako na to sám upozorňuje v už spomenutom „Oznámení“). ...

Z uvedeného vyplýva, že Doc. JUDr. C. zastupoval po zániku predchádzajúceho žalobcu oboch právnych nástupcov. Ak len v mene jedného z nich urobil úkon, smerujúci k tomu, že bude ako procesný nástupca pokračovať v konaní, treba mať za to, že druhý právny nástupca, teda Ž., a. s., v konaní pokračovať v postavení procesného nástupcu nemienil. Dôvod, pre ktorý v konaní pokračovala len Ž. a. s., je zrejmý z „Oznámenia“, v ktorom s poukazom na fotokópiu delimitačného protokolu uvádza, že práva a povinnosti zo sporu prešli na ňu. Uvedenú skutočnosť súdu oznamovala osoba, ktorá bola zástupcom oboch nastupujúcich spoločností. ...

Podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu nebola Ž., a. s., odňatá možnosť konať pred súdom a nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Dovolací súd sa nestotožňuje ani s druhým dôvodom mimoriadneho dovolania.

Skutkový základ uplatneného práva je v žalobe vymedzený celkom jednoznačne. Je nim odstúpenie od zmluvy. Na rozdiel od právnej úpravy dôsledkov odstúpenia od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, kde účinným odstúpením sa zrušuje zmluva od začiatku (§ 48 ods. 2) sa odstúpením od zmluvy v obchodných vzťahoch zmluva podľa § 351 ods. 1 Obch. zák. zrušuje a účinky odstúpenia nastávajú až momentom odstúpenia (ex nunc). Plnenie, poskytnuté pred zrušením zmluvy, nie je plnením z neplatnej zmluvy, preto na usporiadanie vzájomných nárokov nemožno použiť právnu úpravu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Obč. zák. Bez ohľadu na dôvod odstúpenia od zmluvy je v žalobe správne uvedená právna kvalifikácia uplatňovaného práva citovaním znenia § 351 ods. 2 Obch. zák. (bez uvedenia čísla paragrafu). Na uvedenom skutkovom vymedzení počas

celého konania na súde prvého stupňa žalobca nič nezmenil. Zmenu skutkového základu neobsahuje ani odvolanie. ...

Súd prvého stupňa i súd odvolací dospeli k zhodnému záveru, že odstúpenie od zmluvy je neplatné, ktorého správnosť nenamieta ani dovolateľ. Na vrátenie plnenia zo zmluvy, ktorá nebola zrušená, nie je právny dôvod. Ak nie sú splnené podmienky pre vrátenie plnenia, poskytnutého na základe zrušenej zmluvy podľa § 351 ods. 2 Obch. zák., nie je možné dosiahnuť plnenie na rovnakom skutkovom základe z titulu bezdôvodného obohatenia (pozri stanovisko uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 26/1975, str. 162). K opakovaným námietkam žalobcu, že žalovaný za poskytnuté peňažné plnenie nevykonal práce, na ktoré sa v zmluve zaviazal treba uviesť, že samotné neplnenie zmluvy jednou zo zmluvných strán bez ďalšieho nezakladá dôvod na vrátenie plnenia poskytnutého druhou stranou. Podľa okolností však môže byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy. Žalobca však z uvedeného dôvodu od zmluvy neodstúpil (podľa tvrdenia žalovaného vo vyjadrení k dovolaniu sa tak stalo až 11. decembra 2006, teda približne 10 mesiacov po právoplatnom skončení veci).

Z uvedených dôvodov bola žaloba bezdôvodná, súd prvého stupňa ju správne zamietol a odvolací súd správne jeho rozhodnutie potvrdil. Dovolací súd preto podľa § 243b ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. mimoriadne dovolanie zamietol.»

Ústavný súd dospel k zisteniu, že podstata námietok sťažovateľky nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Sťažovateľka prejavila nespokojnosť s tým, že žalobe jej právneho predchodcu všeobecné súdy rozhodujúce v danej veci nevyhoveli, a pritom zastáva názor, že na priznanie práva na zaplatenie sumy 30 000 000 Sk tu boli dané dôvody. Pritom najvyšší súd sa v namietanom rozsudku, ako už ústavný súd spomenul, zaoberal odlišnou problematikou od problematiky nastolenej sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti, a teda zaoberal sa právnym nástupníctvom po pôvodnom žalobcovi a s tým spojenou otázkou účasti v konaní a eventuálnym posúdením uplatneného nároku aj z pohľadu vydania bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka však nenamietala porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v takých súvislostiach, aby ústavný súd mohol uvažovať o neodôvodnenosti alebo svojvoľnosti prijatých záverov zo strany dovolacieho súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 199/02, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd zastáva názor, že podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je nárok subjektu tohto práva, aby všeobecný súd rozhodol v súlade s jeho názormi a očakávaniami. Účelom tohto práva je garancia, že súdne konanie, ako aj verdikt súdu budú spĺňať parametre zákonnosti procesu a rozhodnutia tak, ako to vyžadujú všeobecne záväzné právne predpisy vzťahujúce sa na ten-ktorý prípad (III. ÚS 32/08).

Ústavný súd konštatuje, že výsledok ústavnej konfrontácie, ktorej boli z hľadiska namietaného porušenia zásad spravodlivého procesu podrobené námietky sťažovateľky a napadnutý rozsudok najvyššieho svedčí pre jednoznačný záver o tom, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd nezistil v okolnostiach tvrdených sťažovateľkou príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľka v sťažnosti namietala skutočnosti, ktoré prináleží posudzovať jedine všeobecným súdom v rámci procesu dokazovania, a nie nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti, ktorým ústavný súd v súlade s čl. 124 ústavy je.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a argumenty sťažovateľky vo vzťahu k podstate napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ako je zrejmé zo záhlavia rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietnuté, účastníkmi konania boli Ž., a. s., B., na strane žalobcu a M. M., a. s., na strane žalovaného. Sťažovateľka ako účastník konania na najvyššom súde nebola. Pre ústavný súd bol rozhodujúci obsah rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý sa s touto otázkou vysporiadal a konštatoval, že sťažovateľka nebola účastníčkou napadnutého konania. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť aj to, že najvyšší súd v súlade s § 148a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v konaní o mimoriadnom dovolaní uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania. V prípade § 148a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ide o špeciálne ustanovenie, na základe ktorého súd konajúci o mimoriadnom dovolaní uloží povinnosť nahradiť trovy tohto konania tomu, kto podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Toto ustanovenie však nerobí z toho, kto podnet podal, účastníka konania. Keďže sťažovateľka sa domáhala preskúmania rozsudku najvyššieho súdu, bolo pre rozhodnutie ústavného súdu rozhodujúce, kto bol účastník legitimovaný v konaní pred najvyšším súdom, a nie v konaní pred generálnym prokurátorom, lebo toto konanie nebolo sťažovateľkou namietané.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2010